

[Petra Petersen.]

„Med underskrivelsen af den nordatlantiske pagt har vi sikret os de nødvendige baser.“

Og videre sagde han:

„Vi behøver ikke at sende vore tropper derover“

— altså til Europa —

„i den næste krig, sådan som vi måtte i den sidste. Vi skal udruste andre landes soldater og lade dem sende deres egen ungdom i undergang, i stedet for at vi sender vor.“

Det er rene ord, de kan ikke misforstås. Men det danske folk vil ikke være med til dette. Vi forlanger tryghed for vore børn, og derfor må vi forlange, at de ansvarlige i denne sal erkender deres ansvar på en sådan måde, at de handler i overensstemmelse med det danske folks ønsker og krav, at de bryder med de magter og mænd, hvis umiddelbare politiske mål er det, jeg lige har nævnt. Jeg ved, jeg taler på tusinder af danske kvinders vegne, når jeg kræver af rigsdag og regering, at man nu bruger landets finanser ikke til formål, der vil skaffe død og elendighed over vore børn, men til gavn for landets børn.

Johs. Larsen: Under sidste års finanslovdebate havde jeg lejlighed til at fremsætte nogle betragtninger vedrørende landbrugets placering i efterkrigstidens økonomiske genopbygningsarbejde. Jeg fremholdt det synspunkt, at det virksomste led i vore fortsatte genopbygningsbestræbelser var en udvidelse af landbrugsproduktionen, og jeg vil gerne under dette års finanslovdebate igen bringe dette spørgsmål på bane.

Jeg vil først påpege, at den udvidelse af landbrugets produktivitet, som det forløbne år kan opvise, har påvirket vore forsyningsmuligheder i meget gunstig retning. Værdien af landbrugets mereeksport vil efter et foreløbigt skøn beløbe sig til ca. 500 mill. kr. i sammenligning med året 1948, og landbrugets øgede produktivitet er ikke alene udtrykt gennem den øgede eksport. Den vældige forøgelse af vor husdyrbestand er frembragt samtidig med stigningen af mængden af eksportvarer. Der er tale om en meget betydelig forøgelse af landbrugets produktivitet, en meget betydningsfuld udbygning af landbrugets produktionsapparat. Både for landbruget og for samfundet som helhed har denne udviklingslinie været af vidtrækkende betydning.

Spørgsmålet er nu, om denne udvikling bør og kan fortsættes. Det er min opfattelse,

at den bør fortsættes, og jeg begrundet min opfattelse i følgende forhold. Af de seneste statistiske oplysninger fremgår det, at vor handelsflåde nu tonnagemæssigt set er af førkrigstidsstørrelse, og man må derfor gå ud fra, at produktionsindekset for skibsfarten i det kommende år må nå paritet med førkrigstidens. Produktionsindekset for vor industri ligger, som det gentagende er oplyst, mellem 130 og 140, når sammenligningen drages med året 1935. Hvad landbruget angår, tyder det foreliggende materiale på, at produktionsindekset for den dyriske produktion i år vil nå op på ca. 90 points, når den tilsvarende art af produktion i 1935 sættes lig 100. Det er en fremgang fra i fjor på 20 points, men det er vedblivende 10 points mindre end i 1935 og 12 points mindre end i femåret 1935—39.

Såfremt man ønsker den samlede produktivitet øget, bør man derfor koncentrere opmærksomheden om landbruget. En udvidelse af produktionen indenfor dette erhverv lader sig gennemføre i kortere tid end i andre og kræver mindre kapitalinvestering, først og fremmest fordi landbrugets bygningskapacitet endnu ikke er fuldt udnyttet. En udvidelse indenfor de andre erhverv fordrer på deres nuværende stadiet meget betydelig kapital til nyanlæg. Alt dette taler for, at en forøgelse af vor produktive kraft og vor eksportevne i første række bør søges opnået over landbrugs-erhvervet.

Jeg kommer derefter til det spørgsmål, om en sådan linie i vore produktionsbestræbelser kan gennemføres, om der er mulighed derfor.

Dette afhænger for det første af, om det fortsat er muligt at erhverve de råvarer, gødningsstoffer og foderstoffer, der er nødvendige. Jeg vil, hvad dette angår, appellere til den højtærede landbrugsminister og anmode ham om at udtale sig om, hvorledes man fra ministeriel side bedømmer mulighederne. Jeg ved, at spørgsmålet er genstand for hyppige forhandlinger mellem landbrugsministeren og landbrugets organisationer, og jeg ved også, at landbrugsministeren ved landøkonomiske møder har udtalt sig om spørgsmålet, men jeg finder, at dets vigtighed berettiger, at det også fremdrages her i tinget, og jeg vil gennem de bemærkninger, jeg her har fremsat, gerne give den højtærede landbrugsminister anledning til her i dette høje ting at fremsætte sit syn på mulighederne for landbrugets råvareforsyning i indeværende produktionsår.